

vadgazdálkodási köztervezés helyzetéről és az EU-csatlakozás ágazatunkat érintő hatásairól tartott színvonalas konzultációt. Digitálisan szemléltetve mutatta be a tervezés részleteit, a tervek felépítését a tolnai köztervezési példáján keresztül. Külön kitért a szükséges, bonyolult egyeztetési folyamatra, valamint a tervek összefüggéseire a Vadgazdálkodási Adattárral. Megtudtuk, hogy a 24 köztervezésből máig 23 készült el, a határidők jelentősen csúsznak.

Az EU vadászatot érintő jogszabályairól, az EGK irányelveiről az előadó részletesen beszélt. Kiemelte a vízi- vadak és az erdei szalonka vadászatára vonatkozó szabályozást, említve, hogy az utóbbi ügyében ősszel egyeztetnek a civil szervezetekkel. Külön szólt a vadon élő állatok kereskedelmének szabályozásáról, a kikerülhetetlen jogharmonizációról, a vízivad-gazdálkodási koncepció szükségességéről.

Pintér István önálló témája volt a Vadászati Törvény végrehajtási rendeletének módosítása, ezen belül is az erdei vadkár értelmezésének új szabályai. Határozottan érvelt a természetes felújítások elősegítésének, a nagyvadlétszám csökkentésének fontossága mellett. Említést tett a hivatásos vadászok kiadás előtt álló szolgálati szabályzatáról, a naplóvezetés rendjéről, az ellátmányok egységesítéséről is.

A vadkárok kérdésköre gyúelegyként hatott a szakmai vitára. Egyebek mellett, *Hajdú Tibor*, *Balázs István*, *Buzgó József*, *Feiszt Ottó*, *Varga Béla* és *Reményfy László* hozzászólásai újra meggyőzték a Szakosztályt arról, hogy a vadkár témájában mielőbb önálló összejövetelt szervezzünk.

Harmadik előadóként *Török Gábor*, a Duna-Dráva NP Vadászati Osztályvezetője állt hallgatóságunk elé. Ő a természetvédelem szemszögéből elemezte a térségi vadgazdálkodás helyzetét és a nagyvadlétszámmal összefüggő problémákat. Bemutatta a Park működését, a gondok mellett említve korrekt kapcsolatokat, együttműködésüket a vadászatra jogosultakkal. Részletes történeti áttekintést adott a nagyvadlétszám alakulásáról – kiemelve a gímszarvas fokozódó terjedését – leginkább problémás térségként Somogyot jelölve meg. Beszélt a vadkárokat felmérő monitoring rendszerek tapasztalatairól. Hosszú távú megoldásként céljuk az un. ökológiai vadterületek képességhez igazított vadsűrűség.

Tájékoztatót adott az árvíz eddig tapasztalt, összetett hatásairól, a Vadgazdálkodási Tanácsok fontos szerepéről,

valamint személyes munkálkodásáról a hatósági kapcsolatok építése területén.

A számos, kapcsolódó kérdés között felvetődött a nemzeti parkok IUCN-besorolásának és a hazai állapotoknak ismert ellentmondása, mely az előadó szerint a magyar jogszabályok mentén feloldható.

A szakosztályülés záró programjaként ügyrendi kérdésekkel foglalkoztunk. Megállapodtunk a kapcsolattartás módszereiben az OEE Elnöksége és más testületei – kiemelten az Erdőművelési Szakosztály –, valamint a külső szervezetek irányában. Évente két, helyezett rendezvény és egy tanul-

mányút szervezését céloztuk meg. Operatív csoport létrehozását határoztuk el a gyors reagálást igénylő megkezelések kezelésére.

Tagfelvételtől döntöttünk: új tagunk *Nagy Károly*, az Egererdő Rt. vadgazdálkodási csoportvezetője. Gratulálunk!

Áttekintettük tagsági viszonyainkat, felfrissítettük a nyilvántartásokat.

Késő délután, az itt közölt csoportkép elkészültével búcsúztunk egymástól. Köszönjük kiváló házigazdáink, a GEMENC Rt. munkatársainak lekötelező vendégszeretét!

Kép és szöveg: **Haraszi Gyula**
szakosztály titkár

Búcsúzó sorok Faragó Sanyi Bácsitól

Egy melegszívű, jólelkű pályatársunk hagyott el megint bennünket. Párjától néhány hónapja kellett elbúcsúznunk, most aztán elment ő is, szelíden és csendben.

Az egykori Kerekegyházi Kísérleti Erdészet kísérletvezetője volt, ERTI-kutatóként töltött el négy évtizedet az alföldi homokon.

Azon kevesek közé tartozott,
– aki készséggel és őszintén segített a hozzáfordulónak,

– akivel jó volt leülni, lelket terhelő gondokat megbeszélni,

– aki mindig talált néhány jó szót az összekuszálódott szálak rendbetételéhez.

Ember volt, nagyon kedves ember. Mindenkinnek csak Sanyi Bácsi. Így szólította falujának boltosától a levélkihordóig, a terepi erdésztől a főmérnökhöz, mindenki. A kerületvezető erdészek személyes jó barátai voltak és a kétkezi, tanulatlan erdei munkás sem érezhette benne a nadrágos embert, akitől félni kell.

Alakja hosszú ideig egybeforr motorjával. Bámulatos biztonsággal irányította a laza homokon, pedig néha még a lábait is használnia kellett az egyensúly megőrzéséhez. Ősz haja, kreolos arcszíne elválaszthatatlan volt a kunadacsi, kunpeszéri erdők világától. Kutatómunkát végzett, de könyveket nem hagyott maga után, írásaival is ritkábban jelentkezett a szaklapok hasábjain. Ő csak a dolgát tette, vezette a kísérleteket, gyűjtötte az adatok ezreit és segített másokat céljaikhoz.

Zrenjaninban, az egykori Torontál megye székhelyén, magyar néven Nagybecskerekben, nevelkedett, szerb környezetben. Egyetemi tanulmányait is a belgrádi egyetem Erdészeti Fakultásán végezte. Első munkahelye Szerbia belsejében, Nis városában, volt.

A német–jugoszláv háború idején kalandos körülmények között került Újvidékre és 1941. július 21-én, mint kinevezett ideiglenes minősítésű m. kir. segéderdőmérnök tett esküt a szegedi erdőigazgatóság újvidéki erdőfelügyelőségén.

1942-ben a rahói erdőigazgatósághoz helyezték és megbízták a Tiszabogdányban székelő tiszaközi erdőhivatal vezetésével. Kétévi megfeszített munka után újabb menekülés és az 1944. december 6-án, Esztergomban kelt irat szerint kinevezték a felsőtárkányi erdőhivatal vezetőjévé.

Az 1946 és 1955 közötti időszak minden átszervezése más-más munkahelyen éri. Dolgozott az Egri Erdőgazdasági Nemzeti Vállalat központjában, a Heves megyei egyesülésnél, a mátrai és a sajtóvölgyi erdőgazdaságoknál. A jugoszláv oklevél nem volt jó ajánlólevél abban az időszakban.

Megnyugvást hozott családja számára is, amikor 1956-ban az ERTI tudományos segédmunkatársa lett Verpeléten. A Duna-Tisza közti Kísérleti Állomáson tudományos munkatárs, 1976-tól nyugdíjba menéséig főmunkatárs.

Párja halálával néhány hónapja hagyta magára, 90 év körüli korára ez volt a legnagyobb ütés, ezt már nem tudta kiállni. Mert őszülő fejjel, sok évtizedes együttlét után is oly gyengédséggel, szeretettel tudta párját szőlítani, mint talán vőlegény korában tette. A kényszerű elválás után ösztört.

Utolsó idejében már csendben készült a távozásra. Meggyengült látással és hallással pergette napjait és ezen unokája kedvessége, szerető gondossága sem tudott enyhíteni. Az eltört combnyaknak meg már nem maradt ideje az összefordásra, hordozója szerényen és csendben elment közülünk. Emlékét nem találmány vagy különleges vívmány örökíti, sokkal inkább jólelkűsége, meleg emberi jósága és a belőle sugárzó szeretet tette naggyá.

Kedves, jó Sanyi Bácsi! Mi, itt maradtak most fájdalommal és szomorúan búcsúzzunk Tőled és fohászodunk, hogy az Egek Ura bocsássa be égbeszállt lelkedet és találjatok egymásra újra Pároddal, hogy kéz a kézben járhattatok az égi vándorutat! Isten Veled! Nyugodj békével!

Dr. Szodfridt István – Járasi Lőrinc

Emlékezés Kiss Ferencre (1860–1952)

Kiss Ferenc 1882-ben szerzi meg erdőmérnöki oklevelét, majd néhány évvel később 1885-ben Bedő Albert Szegedre küldi, ahol a város tanácsa a városi erdőket állami kezelésbe adja. Ennek irányításával bízzák meg. Elsőként feltérképezte a teendők, csemetekerteket létesít és önmagát nem kímélve kezdte meg fáradtságos munkáját. Eközben van ideje és energiája megfigyeléseit, tapasztalatait papírra vetni. Tevékenysége eredményeként egyes fajok területe megsokszorozódott, a Szeged környéki erdők összetétele megváltozott, gazdasági értéke megnőtt. 1925-ben nyugdíjazták miniszteri tanácsosi címmel. Számátlan tudományos dolgozata közül egyik legfontosabb az 1939-ben megjelenő Szeged erdészete.

A második világháborút követően érdemeit nem méltányolják. Az 50-es években az új társadalmi rendszer a nehéz munkája által kiérdemelt miniszteri tanácsosi címe miatt kirekesztette. Utolsó éveiben érdemeit nem méltányolva, szinte elfeledve hunyt el Szegeden 50 éve, 1952. június 13-án. Holttestét elismertségéhez méltatlanul helyezték örök nyugalomra.

Kiss Ferenc, a Dél-Alföld legnagyobb erdésze, akit az utókor a „szegedi erdők atyjának” nevez. Emlékét Szegeden a róla elnevezett erdészeti technikum és emléktábla, valamint egy mellszobor őrzi. Ásotthalom egy róla elnevezett emlékerdőben található egy domborművel ellátott obeliszk. Szülőfalujában Szilárskányban emlékházat rendeztek be.

Andrés Pál

Lénárt László erdőmérnök (1959–2002)

Mély megrendüléssel értesültünk, hogy kedves kollégánk, Lénárt László erdőmérnök, erdőtervezető szíve 2002. Szeptember 12-én megszűnt dobogni.

Mezőkövesden született 1959. október 7-én. Általános iskolába lakhelyén, Cserépváralján járt, majd a felső tagozatot a szomszédos Tardon végezte el.

Az egri Dobó István Gimnázium és Erdészeti Szakközépiskola erdészeti szakán érettségizett 1978-ban. Egy éves katonai szolgálat után megkezdte tanulmányait a soproni Erdészeti- és Faipari Egyetemen. Erdőmérnöki oklevelét 1985-ben szerezte meg.

Ezután a Borsodi EFAG Sajóvölgyi Erdészeti Igazgatóságán dolgozott Putnokon, majd 1987-ben a Mátrai EFAG Pétervásárai Erdészetihez került fáhasználati, majd által-

nános műszaki vezető beosztásba. Ekkor költöztek jelenlegi lakásukba Várászó községbe.

1994. szeptembere óta az Állami Erdészeti Szolgálat Egri Erdőtervezési Irodájának erdőtervezője. 1986-nan megnősült, egy lánya és egy fia van, mindketten általános iskolások.

Egy nagyon szerény, halk szavú, mindig segítőkész, udvarias, nagy gyakorlati érzéssel megáldott kollégát veszítettünk el személyében. Rendezvényeinken mindig jó kedvvel, aktívan vett részt. Szerette, és igen jól ismerte a környezetében levő erdőket.

A legutóbbi erdőtervezéskor - 2001-ben - saját faluja, Várászó erdeit ő üzemtervezte. Sajnos, ma már tudjuk, hogy ez volt utolsó befejezett munkája az erdőtervezésben.

Kedves Laci!
Ha véget ért is földi pályád,
És elrendelt időd lejárt,
Emlékedet szívünkbe zárva
Legyőzhetjük a zord halált.

Az egri erdőtervezők.

Lengyel Andor okleveles erdőmérnök (1910–2002)

Családja (három gyermeke, hat unokája és két dédunokája), munkatársai és tisztelői augusztus 12-én búcsúztatták Budapesten a 92 éves korában elhunyt, az erdész- szakma és jellemesség egyik legnagyobb

egyéniségét. Pályáján a legendás Sēbor János professzor tanársegédjeként indult, s életének derekát a Budapesti Erdőrendezés vezető főmérnökeként élte. Az évek során a keze alatt dolgozó több száz ember nemesedett fel. A becsületes üldözötteket, elesetteket, a segítségre szorulókat mindig különösen nagy szívvel támogatta: bukott papot, tábormokot, színészt, kicsapott diákat, magyart. A hatalomtól, a karrieresgítő szervezetektől, a politikától, s minden, -izmusra végződő ámtástól távol maradt. Istenhitét is teremtőjével kettesben élte meg. Szerény ember volt. Nem akart szerepelni, folyamodni, előadni, fellépni, publikálni, pályázni, versengeni, dicsekedni. Volt mire szerénynek lennie!

Lengyel Andor a szó legnemesebb és igazi értelmében dolgozott. Elegánsan, mindig jókedvűen, derűjét másokra átsugározva. Szeretetre méltó egyéniségével munkatársai javánépét mindig serkenteni tudta, hogy azok jó szívvel és kedvvel dolgozzanak: sokat, akár a gyengébbek helyett is. A főlé, s alá mások által kinevezett (kisorsolt?) különféle vezetőket megbocsátó humorral tűrte. Elfogadott mindenkori felettése a lelkiismerete és dr. Sali Emil volt.

A konfliktusokat előre megérezte és megelőzte. Egyetlen emberre haragudott életében (méltán), s ezt is azért tartotta talán szégyent a haragvás állapotában, hogy minket, indulatosabb köznépeket jobban megérsen. Legdurvább vitafegyvere az volt, hogy mele-

gen mosolyogva, félrefordított fejjel, hallgatóg kétellyel nézte ellenfelét, aki percekben belül megadta magát. Támogatta, szerette, folyamatos tanulásra biztatta a fiatalokat. Becsülte és az adott lehetőségeket meghaladóan istápolta az időseket. Rendkívüli módon megértette a dolgozó nők sajátos gondjait. Nála nem kellett megalázkodóan elkérnedkedni azért, mert a gyermek beteg lett és azonnal haza kell hozni az óvodából.

Kedvenc mondása szerint mindig a jól húzó lovat kell ütni. Meg is tette, ám Lengyel Andor ostorára mindannyian szívesen törekedtünk. Vigaszdjunk, a cinkos komaság, a november 7-ei borítékban lapuló, a veres asztalnál, valamiféle illetékes nagyság által ünnepélyesen átadott, becsületsértéssel felérő, az éves jó munkát honorálni kívánó 500 Ft-os „jutalom” feletti összekacsintás, és a jó lelkiismeret keltette önbizalom-növedék volt. Megérte. Bandi bátyánk barátsága őszinte, tiszta, nyílt, és az adott helyzethez képest mély volt. Számon tartotta a családokat, gyerekeink nevét és korát.

Munkatársai nyugdíjba vonulása után is szeretettel övezték és keresték.

Szakmai jellegű tanulmányutakon még 90 éves korában is részt vett.

Nem sokkal túlélve követte feleségét a földi próbatereletről való eltávozásban.

Jóságát és nagyságát szívünkben hordjuk.

TM

Kovács Ignác (1920–2002)

1920-ban született Vértestolnán a család 8. gyermekeként.

Édesapja és három bátyja is erdész volt. Az elemi iskola elvégzése után édesapja mellett volt gyakornok.

1942-ben végzett Esztergomban, az erdészeti szakiskolán. 3 éves katonai szolgálat, majd közel 4 évi hadifogság következett. Aztán 1949-ben a Tatabányai Erdőgazdaságnál a vértesi erdőkben először ker. vez. erdész, majd üzemegység vezető lett. 1950-ben kötött házasságot Ilonka névvel, ki szintén erdész családból származik. 1951-ben született első gyermekük, Livia. 1954-ben került a Dunaárteri Állami Erdőgazdasághoz (Bajai Erdészethez) Karaszra, mivel Gyula bátyja és Csóka György sógora is itt dolgoztak. 1959-ben született fia, Ignác (Nacó), aki a családi hagyományokat folytatva, jelenleg is itt kerületvezető erdészként dolgozik.

Munkájával többször érdemelt ki szakmai elismerést. Személyes érintettségem, hogy Dunaszentbenedeken 1966-ban Varga Rudolfot – Apámat – váltotta, ahol 1981-ig, nyugdíjba vonulásáig dolgozott. Sok-sok költözés után aztán végleg itt telepedett le a család. Feleségével – Ilonkával –, ki mindig hű társa volt, és vállalta az akkori idők erdészfeleségeinek nem könnyű sorsát – boldog házasságban éltek 52 évig.

Ignác Bácsi!

Köszönjük, amit a Gemenci erdőkért tettél. Nyugodjál békében.

2002. június 15-én kimentük utolsó útjára a dunaszentbenedeki temetőbe.

Varga Rudolf
erdész